

# Fairy Tale

tündérszerelem



*fine* selection

CYN BALOG

C Y N   B A L O G

*Fairy Tale*  
tündérszerelem

Első kiadás  
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

# 1

**A**ZT MONDJÁK, KÍSÉRTETIES VAGYOK.

Talán azért, mert ma tizenegyig már megmondtam Ariana Milesnek, hogy éhen hal Hollywoodban, Erica Fuentesnek, hogy megbukik történelemből, és Wendell Marksnek, hogy akármennyire is próbálkozik, soha, de soha nem kerül a sulis elit körébe.

Most a lelátón ülök tanítás után, félig egy jelentéktelen, tét nélküli Hawks focimeccset nézek, és egy névtelen gólyára várok, aki sült krumplit hoz nekem (a médiumok nem tudnak üres gyomorral dolgozni), miközben épp most ríkattam meg a mai negyedik kliensemet (na jó, Wendell nem sírt, csak úgy tett, mint aki ásít, eltakarta a száját, és száználmas horkantást hallatott). Hiába, a jövő néha ijesztő.

Sierra Martin nem néz rám. Helyette természetellenes érdeklődéssel vizsgálgat egy csokipapírt a fémrudak közt, ahol flitteres papucsba bújtatott lábát pihenteti. Egy könnycsepp gördül le az arcán, leesik halványan leburnult térdei közt, és tűzvörösre lakkozott nagylábujján landol.

– Sajnálom – mondom, megpaskolom a hátát, és vigasztalásképp megkínálom narancsos Tic Tac-kal. – Igazán.

Néha tényleg gáz ez az adottság. Vannak napok, mikor az az öröm ér, hogy jó híreket mondhatok – BMW érettségi ajándéknak, kiváló záróvizsgák, ilyesmi. Ma viszont csak totális szívás van, semmi más. És hát teljesen nyilvánvalóan sokkolta Sierrát, akit a szülei a Harvardra neveltek, hogy a látomásomban a Middlesex Community College-ban épp elméleti fizikára ment, de ez nem az én hibám. Én csak átadom az üzenetet, nem én írom.

– Bi-biztos vagy benne? – kérdi szipogva, és kézfejevel megtörli az orrát.

Felsóhajtok. Ez az elmaradhatatlan kérdés, amire mindig ugyanazt válaszolom.

– Sajnálom, de még sohasem tévedtem.

Tudom, hogy ez talán nagyképpően hangzik, pedig csak a tényeket mondom. Elsős korom óta pontosan jószoltam meg diákok tucatjainak a jövőjét a Stevensben. Bár már jóval korábban kezdődött, az általános iskola felső tagozatában, mikor minden valóságshow millió dolláros nyertesét pontosan eltaláltam. Időnként agyalnom kellett, tényleg agyalni, hogy megtudjam a választ, de néha csak felkeltem, és a nyertes arca napnál világosabban ott volt előttem. Hamarosan tesztelni kezdtem a képességeimet a barátaimon, és a barátok barátain, míg végül az egész iskola a szolgálataimat akarta. Komolyan mondom, ha az ember médium, az nagyobbat dob a hírnevéen, mint egy jogosítvány, vagy mint egy Marc Jacobs ruhatár.

Sierra hátraveti göndörített, kukoricaszőke tincseit, és kiegyenesedik.

– Hát, lehet, hogy valaki mást láttál. Valakit, aki hasonlít rám. Az nem lehet?

Őszintén szólva az egyáltalán nem lehet. Sierra stílusról való elképzelése legalább annyira beteges, mint Andy Warholnak beszívva.

A házban szanaszét heverő mindennapos használati cikkekből nem mindig lesz vonzó ékszer vagy kiegészítő. Ennek ellenére vállat vonok, mivel nincs kedvem elmagyarázni, hogy előbb lesz a pokolból síparadicsom, mint hogy talál két olyan embert a földkerekségen, akik szerint helyénvaló, ha csokipapírral köti össze a haját, és inkább a büfé felé fordítom a fejem. Éhes vagyok. Hol a sült krump-  
lim?

– Pedig tényleg kétezer-háromszáz pontot értem el a SAT-on – mondja, amit már kábé milliószor elmondott nekem és a diáktanács-  
nak. Ennyiből akár a CNN-en is közhírré tehetné. Viszont nem veszi  
figyelembe azt a tény, hogy országszerte diákok ezrei érték el ugyan-  
ezt a pontszámot, akik fakultatív tantárgyként a főiskolai szintű fi-  
zikát vagy matematikát választották, nem a színjátszást. Mindenki  
tudja, hogy Sierra Martin kiszúrt magával, mikor úgy döntött, hogy  
idén lazábbra veszi a tanulást.

Látod, nem is vagyok *annyira* kísérteties. Igazság szerint legtöb-  
ben nem arra használják az agyukat, hogy meglássák a nyilvánvalót.  
A médiumkodás egy része csak arról szól, hogy érteni kell az embe-  
ri természethez, mint azok a brit detektívek a PBS-en. Ez alapvető,  
kedves Watsonom. Mustard ezredes a biliárdszobában a gyertyatar-  
tóval, és Sierra Martin *annyira* nem a Harvardra való.

– Hullámoznunk kell – mondja Eden, és megragadja a karomat.  
Nem néz rám, teljesen leköti a játék, mint általában. – Szükségük  
van ránk.

Rásandítok.

– Ez egy tét nélküli meccs.

Egy cuppantás kíséretében kihúzza a félig elszopogatott nyalókát  
a szájából, és visszakérdez:

– Na és?

– Oké csajszi, te mész – mondom neki, bár azt kívánom, bárcsak ne tenné.

Eden megfordul, hogy szembenézzen a körülbelül tucatnyi diákkal a lelátón, kezéből tölcserűt formál a szája előtt, és azt kiáltja:

– Oké, hullámozzunk!

Vörösbarna haja, mint egy üstökös csóvája lobog mögötte, míg a lelátó jobb széléhez szalad, olyan gyorsan, ahogy vékony, szeplős lábai bírják, majd karjával hadonászva azt mondja a maroknyi csoportnak:

– Ti kezdtek, srácok. Kész vagytok? Egy és kettő és három, *gyerünk!*

Nem fárasztom magam vele, hogy odaforduljak. Tudom, hogy senki meg nem mozdul. Ilyen az emberi természet – egy tét nélküli meccsen hullámozni totál béna. Valójában a hullámozás eleve totál béna. És senki nem hallgat szegény Miss Nem-Kerültem-Be-A-Pomponcsapatba barátnőmre.

Ő a homlokát ráncolja, s odakiált nekem, ahogy elrohan melletttem – „Morgan!” –, úgyhogy kényszerűen felállok félig. Kicsit megemelem a karom, és kiszalad a számon egy „Juhú!” Sierra észre se veszi Eden feléledt iskolai csapatszellemét, mivel még mindig háromévnnyi évkönyvszerkesztői tapasztalatáról locsog, mintha azzal, hogy elmeséli az egész élettörténetét, közelebb jutna az Ivy League-hez<sup>1</sup>.

Eden pár perccel később legyőzöttén tér vissza, és leroskad melém. Arcának szeplői teljesen eltűntek az orra tövénél lévő mély barázdában.

– Ebben a suliban nincs csapatszellem.

Az igaz – és ironikus, tényleg –, hogy bár a legjobb barátnőm, Eden McCarthy talán a kisujjából is több iskolai csapatszellemet

---

<sup>1</sup> Borostyán Liga; USA-beli elitegyetemek – köztük többek között a Harvard Egyetem, Yale Egyetem – sport-együttműködését összefogó szervezet.

rázna ki, mint az egész diáktanács együttvéve, mégsem került be a pomponcsapatba. Bár a pomponlányság nem csak az iskolai csapatszellemről szól. Eden mellett egy tehén is kecsesnek tűnne. Azt mondom neki:

– Hát, a próbálkozás jó volt, erőfeszítésből ötöst kapsz –, és megpaskolom a hátát.

– De Morgan – nyafog –, az ott Cameron. Épp egy újabb touch-downt készül szerezni.

Fél óra alatt először nézek a pálya felé. És ha nem tudnád, a Hawks a tízyardos vonalnál van. Figyelem, ahogy a labdát a barátom, Cameron Browne kezébe dobják. Ő felágaskodik Nike csukája orrára, és tökéletesen passzolja tovább a labdát a fogónak, akit szerelnek az egyesnél.

– Ó! Jó volt.

– Megpróbálhatnád egy kicsit jobban is támogatni – mondja Eden egy sóhaj kíséretében.

– De benned elég iskolai csapatszellem van kettőnk számára is – mondom, és megölelem, bár a célzása eléggé bosszant. Persze, hogy támogatom Camet. Különben nem azzal töltöttem volna tavaly októberben a szombat délutánjaimat, hogy a lelátóhoz fagyok, és vizes forró csokit kortyolgotok, miközben azt figyelem, hogy játszanak az ujjaim a lila minden árnyalatában. – És ez különben is csak egy tét nélküli meccs.

Egyébként pedig, ha te is annyira ismernéd Camet, mint én, hiszen óvoda óta össze vagyunk növe, tudnád, nincs szüksége tomboló közönségre ahhoz, hogy seggbe rúgjon pár srácot. Ő egyszerűen elképesztő, ezért is ő az egyetlen másodéves az egyetemi focicsapatban. A vasárnapi *Star-Ledger* egyszer egyenesen azt írta, szó szerint idézem: „Úgy tűnik, Cam Browne mindenre képes.”

És, khm, ő az enyém.

– Az én fiúm! – kiáltom oda neki, főleg azért, hogy megbékítsem Edent, és eleresztek egy farkasvonítást is. Kevés lány tud úgy vonítani, mint én, de csak azért, mert sokat gyakoroltam. Cam Browne ugyanis „mindenre képes”. És minden, amit tesz, megérdemel egy ilyen. Cam megfordul, elvigyorodik, aztán felemeli három ujját, a szájához érinti, és rám mutat. Egy, kettő, három. Ez a titkos jelünk, ami azt jelenti, „Szeretlek”. Mivel már akkor is együtt voltunk, mikor a többi kölyök még csak a „Pfuj! Puncik!” szakasznál tartott, megtanultuk, hogy minden romantikus és érzelgős dolgot titokban tartsunk. Akkoriban az életünk múlt rajta. Most már csak megszokásból csináljuk.

– Első és húsz. Előre húzz! – Eden egy újabb népszerű Hawks biztatást üvölt. Kívülről fújja mindet. Szerencsére a kézmozdulatokat kihagyja, különben nem hiszem, hogy mutatkozhatnék vele.

Sierrának biztosan feltűnt, hogy nem figyelek rá. Megköszörüli a torkát.

– Tudom, hogy téged nem érdekel, de ez *fontos!*

Ez a legrosszabb abban, ha középiskolások médiuma az ember; ők annyira bizonytalanok. Nem lehetsz egyszerűen a mindent tudó próféta, aki egész nap szerencsesütiis bölcseleteket harsog – részben pszichológusnak is kell lenned.

– Dehogynem érdekel, Si. Nagyon sajnálom, tényleg. De túl kell lépned rajta. Emelkedj fölé!

– Te könnyen beszélsz. Biztosan láttad már magadat a Yale-en – mondja keserűen.

Megrázom a fejem.

– A saját jövőmet nem igazán látom.

Olyan kicsit az egész, mintha dzsinn lennék; itt ez az elképesztő erő, és mégsem tudom használni magamra. De részemről ez rendben



is van így. Még csak másodikos vagyok, s bár a továbbtanulásom eléggé függőben van, valószínűleg ez az egyetlen ilyen dolog az életemben. Tudom, hogy a jövőm Camhez kapcsolódik. Tudom, hogy ugyanabba az iskolába fogunk járni, vagy legalábbis olyan iskolákba, amik közel vannak egymáshoz. Végül is, egymás szomszédságában lakunk, és szinte azóta ismerjük egymást, hogy megtanultunk járni. Mindketten október tizenötödikén leszünk tizenhat évesek. Annyira egy hullámhosszon vagyunk, hogy futballpályányi távolságból meg tudom mondani, ha rossz napja van.

De Camnek ritkán vannak rossz napjai. Ma, mint rendesen, csúcsformában van.

– *Legyetek. Kemények. Legyetek. Még. Keményebbek. L-E-GY-E-T-E-K K-E-M-É-NY-E-K!* – kiabál Eden, miközben Sara Phillips, egy igazi pomponlány halad el előttünk, és a szemét forgatja.

Úgy tűnik, Eden nem veszi észre. Neki olyan sok mindenről fogalma sincs, hogy így a tökéletes ellentétemet képezi. Például, örök idők óta bele van zúgva Mike Kensingtonba, és nem úgy néz ki, mintha valaha felfogná, hogy az a srác nyilvánvalóan meleg. A stílusérzéke, a tény, hogy túl sokat foglalkozik a hajával... és Eden mindebből semmit sem vesz észre, én pedig nem vagyok hajlandó lerombolni azt az illúzióját, hogy egy nap Mike gyerekeinek anyja lesz. Eden megragadja a kezemet, és szorosan lehunyja a szemét, míg Cam azt kiáltja:

– Támadás!

– Jaj, ez annyira idegőrlő! Nem bírom nézni!

Edent legalább azóta ismerem és kedvelem, amióta Camet, de barátnőm nemcsak esetlen és naiv, hanem annyira idegbeteg is, hogy csodálom, miért nem láttam még tizennyolc évesen szívvrohamot kapni. A szorítása elég hozzá, hogy maradandó idegi károsodást

okozzon, úgyhogy kifeszítem az ujjait, egyiket a másik után, és nagyon nyugodtan azt mondom neki:

– Ez. Csak. Egy. Tét nél...

És akkor történik.

Cam kezében van a labda, fogót keres, de mindegyiket blokkolják. Egy védő tör át a bal oldalon, és Cam felé rohan. Épp, mikor rá akarná vetni magát, a barátom három gyors lépést tesz előre, s mielőtt rálépne egy földön fekvő csapattársa fejére, felszáll. Úgy siklik, mint toll a szélben, átevez az útjába kerülő testek tömegén, és eljut a pálya végéig.

A lelátókon azonnal viharos taps tör ki, ami elég fura, főleg, ha figyelembe vesszük Eden közelmúltbeli hullámvész-kísérletének eredményét. Még Sierra is talpra ugrik, zord jövőjét elfelejtve egy pillanatra.

Eden kinyitja a szemét, s úgy visít, mint egy házikísértet.

– Ó! Cam annyira elképesztő!

Mozdulni se tudok, arra se tudom rávenni magam, hogy tapsoljak. Tán még a lélegzetem is elakad. Én vagyok az egyetlen, aki az előbb valami furcsát vett észre?

Megbolondultam, vagy a barátom tényleg *repült*?

## 2

**T**ALÁN AZ ÚJSÁGNAK IGAZA VAN. Cam Browne tényleg mindenre képes.

A Hawks megnyerte a meccset, amitől Eden olyan euforikus állapotba kerül, mintha beszívott volna. Eddig azt hittem, ilyet nem is lehet máshogy elérni. Ráadásul ez csak egy tét nélküli meccs volt. És, hoppá! A győzelem nem volt meglepetés. Végül is a legjobb barátja egy médium.

Minden győzelem után a Parsonage Dinerbe megyünk, és a srácok esznek. Sokat. Én kapok egy ünnepi csokis shake-et. Soha nem gondoltam volna, hogy létezik olyan dolog, mint túl sok csoki, de tavaly annyi shake-et ittam, hogy most ránézni sem tudok anélkül, hogy kicsit ne émelyegnék.

Idén a J. P. Stevens Hawks valószínűleg megint New Jersey legjobbja lesz, bár ezt azért nem láttam előre. Az adottságomat néha kicsit trükkös irányítani, mert pontosan soha nem tudom, hogy a jövőben *mikor* történik, amit látok. Ráadásul Cam nem is akarja tudni. Ő egy olyan „hagyjuk a dolgokat úgy történni, ahogy akarnak” típusú srác.

Miután lófarakba kötöttem a hajam a mosdóban, megpillantom Camet a bokszban, és azonnal elakad a lélegzetem. Mikor így ki van mosakodva, széles mellkasán gyengéden feszül a póló, fekete hajtincsei ziláltan lógnak hatalmas, barna szemébe, még mindig majd' kiugrik tőle a szívem. Jó lenne azt mondani, hogy én is hasonlóképp lélegzetelállító vagyok, de a médiumi képességeimtől eltekintve semmi figyelemre méltó nincs bennem. Így aztán, hiába vagyunk olyan régóta együtt, a kérdés – *Ő tényleg az enyém?* – újra és újra megismétlődik az agyamban, mintha egy hibás lemez szólna. Cam valami idegen focinyelven beszél Hegessel és még néhány mániákussal a csapatból, ami főleg egy sor morgásból és rőfögésből áll, szóval szétnyitom a tesztszterontengert, becsusszanok Cam mellé, és lenyomok neki egy csókot.

– Épp, ahogy megjósoltam – kötekszem.

Cam elővesz egy mai dátummal ellátott, gyűrött borítékot a farmerje hátsó zsebéből, és feltépi a fogával. Előhúz egy darab papírt, és felolvassa a ráírt szöveget:

– „Huszonnyég hét a Hawksnak.” Morgan megint nyert.

Büszkén vigyorgok, míg a többiek gratulálnak az újabb bevált jóslathoz. A mostani gratuláció még kevésbé lelkes, mint egy hete. Felsőhajtók. Az erőm golyakoromban lenyűgözte őket, de a hatás biztosan kopik. Mikor a múlt héten amiatt panaszkodtam Camnek, hogy már senki nem értékeli igazán az adottságomat, azt javasolta, jósoljam meg, milyen alsóneműt fogok viselni, s akkor majd újra lelkesedni fognak.

Eden álmodozva mered a barátomra.

– Az a touchdown a második negyedben elképesztő volt – mondja neki.

Akkor játszotta Supermant.

A legjobban azt szeretem Camben, hogy bár az az egész hibbant kis mikrokozmosz, ami a Stevens-gimit jelenti, csodálja őt, ő mégis visszafogott és szerény marad. Elpirul, és azt válaszolja Edennek:

– Hát, köszi.

– Igen – teszem hozzá. – Tulajdonképpen repültél.

Cam egy pillanatra kábultan felém fordul, aztán oldalba böki Hegest.

– Heges fogta össze a csapatot.

Hegesre, Cam legjobb barátjára tökéletesen illik a futballjátékos sablonja. Mikor fiatalabbak voltunk, az összes szűnyogcsípését elkaparta, míg a végén az egész srác egy nagy, vérző gyulladás nem lett. Most kerek, piroszozsgás arca van, nagyobb, mint egy teherautó, és szögletes. A beceneve fura módon mindig is illett hozzá. Befejezi extra reggelijét: kolbászt, baconot, tojást és dupla adag palacsintát, vállon veregeti Camet, és felnevet, akár egy láncdohányos, olyan „ha-ha-ha” stílusban. A száján vöröslő ketchupgyűrű díszleg, mint valami rúzs. Pfuj.

Sara Phillips épp akkor lejt arra pomponegyenruhájában.

– Szép volt, Sara! – szól neki Eden, mert még mindig abban reménykedik, hogy harmadikban beveszik maguk közé.

Heges rávillant egy ketchupos vigyort, mire Sara odainteget, és édesen azt mondja:

– Szia, Marcus!

Heges annyira bele van bolondulva, és volt mindig is! Most már egészen nevetséges a dolog.

Odafordul Camhez, és azt motyogja a bajsza alatt:

– Totál odavan értem.

Cammel egymásra nézünk, majd kirobban belőlünk a nevetés.

– Mi van? Csak azt játssza, hogy nehezen kapható.

– Óvoda óta? – kérdezi Cam.

Heges hozzám fordul védelemért.

– Hé, Morg! Egyik látomásod se mutat minket együtt? Láttad, hogy nézett rám.

Odanyújtok neki egy szalvétát.

– Talán csak a rúzsodra irigykedett.

Heges lehangoltan megtörli a száját, és a fejét rázza.

– Azt viszont mondtam már neked – folytatom –, hogy látlak védőként valami főiskolában, ahol pálmafák vannak.

Heges rögtön jobban lesz.

– Miami, bébi!

Erre mind morogni kezdenek, és pacsiznak. Pfuj.

Eden John Vaughnnal kezd beszélgetni, aki söprögető a csapatban. A srác tényleg aranyos és kedves, szerintem szép pár is lenne belőlük, ami azt jelenti, hogy soha nem fognak összejönni. Sajnos volt egy látomásom Edentről: harmincéves korában egy szűk lakásban él majd tizennégy macskával, és a porcelánfigura-gyűjteményével beszélget majd. Főleg, mivel nagyon úgy tűnik, ebben az évszázadban nem lesz hajlandó felfogni, hogy legnagyobb szerelme a másik csapatban játszik. John, aki olyan égbekiáltón odavan Ede nért, hogy akár rányomtathatná egy pólóra is a dolgot, azt mondja neki:

– Király, hogy eljössz minden meccsre, meg az edzésekre is.

– Fontos az iskolai csapatszellem – mondja Eden. – A tavalyi bajnoki meccs volt, hát, életem legjobb éjszakája. Olyan jó móka volt!

Megbököm a könyökömmel.

– Khm. Hát, remélem, ez jövő hét pénteken megváltozik.

Eden egy pillanatig gondolkozik, aztán vállat von.

– Oké. Már alig várom.

– A tizenhatodik születésnapom – magyarázom Johnnak. – Jövő hét pénteken, október tizenötödikén. Tényleg óriási buli lesz.

John felvonja a szemöldökét. Valami oknál fogva a srácok nem veszik ezt a tizenhatodik születésnap dolgot. De az enyém nagy buli lesz, nagy N-nel. Nem olyan, mint az MTV-n (a szüleim nem rap-perek), de attól még elég király, mert apám főiskolai szobatársa a Green Toad étterem tulajdonosa volt, ami egy nagyon előkelő hely a városban. Április óta tervezem az eseményt, és Edennel már csak erről beszélünk.

John nem érzi ugyanazt az izgalmat.

– Tök jól hangzik.

– A Toadban lesz! – kiált fel Eden.

– Téged is meghívtalak – mondom. – Nem kaptad meg a meghívót?

John zavartnak tűnik.

– Ööö, nem tudom.

Hú. Fiúk. Mindegy, attól még fantasztikus lesz.

– Igazából közös születésnapunk lesz Cammel, mert egyszerre töltjük be a tizenhatot – mondom Johnnak, és oldalba bököm Camet, aki épp azzal van elfoglalva, hogy az asztali zenegép számait böngészi. – Igaz?

Cam rám néz.

– Hm?

– Csak a születésnapunkról beszéltem – mondom neki.

– Mi van veled?

Halló! Föld hívja Camet.

– A bájos tizenhatosunk?

Cam az ajkát biggyeszi, habozik kicsit, aztán azt mondja:

– Ja, igen. – És tovább böngészi a zenét.

Hú. Hát ez véletlenül sem az a válasz volt, amit vártam. Tavalý, mikor felvettem az ötletet, lelkesedett. Azt mondta, alig várja, hogy felvehessen egy puccos öltönyt, és legyen egy igazán felvágós éjszakája, akár egy bálkirálynak. Talán a srácok lebeszéltek. Vagyis, egy focijátékos nem feltétlenül ismeri be, hogy szeretne egy bájos tizenhatos bulit.

– Mi a baj? – kérdeem, és megrázom a vállát. Átkarolom, és közelebb hajolok. Tiszta illata van, szappan és arcszesz. – Minden oké?

Cam vállat von, aztán megnyugszik.

– Lehet, hogy neked az egy bájos tizenhatos lesz, nekem viszont dögös tizenhatos. – Mindezt mély, szexi hangon mondja, s bár nem tudom, hogy csinálja, teljesen faarccal. Aztán elvigyorodik.

A többi srác nevet, én meg a szememet forgatom.

– Ó, bocsi.

Cam mosolya hirtelen eltűnik, és mocomogni kezd.

– Hé, fel kell innen kelnem.

– Mi – kezdem, de Cam kicsusszan a bokszból, és elmászik a desszertpult mellett, mielőtt esélyem lenne kimondani, hogy „van?”. Oké, talán csak nagyon kell pisilnie, vagy ilyesmi.

Heges és a srácok a következő meccsre vonatkozó terveiket kezdik sorolni. Legalábbis úgy tűnik, mert csak ennyit hallok: „Blablabla.” Annyira unalmas, hogy nagyon is tudatában vagyok minden egyes eltelt másodpercnek, mióta Cam elment. És nagyon-nagyon sok másodpercről van szó. Durván ezeröttszáz múlva kezdek azon tünődni, hogy talán terroristák térítették el a piszoárját.

Mikor a srácok játékstratégiákat kezdenek vázolni a szalvétákra, úgy döntök, ebből elegendem van. Belekortyolok a shake-be, felállok, és elmegyek a desszertpult elé a mosdók felé. Már félúton járok, a pénztárgépnél tartok a bejárat közelében, mikor az előcsarnok felé



pillantva meglátom Camet. A cukorkatartók és újságosállványok között ácsorog. Keze a zsebében, ahogy a mindenféle kínálatokkal teleaggatott hirdetőtáblát tanulmányozza. Kitartóan bámul egyet, ami így szól: 25' SZKÚNER ELADÓ.

Mi folyik itt? Hirtelen hajóskapitány akar lenni?

Kinyitom a szám, hogy mondjak neki valamit, de mielőtt megtehetném, megfordul, megfogja a kezem, és mélyen a szemembe néz.

– Láttad, ugye? Azt a vetődést.

– Igen. – Átható tekintetétől feláll a tarkómon a szőr. – Elképesztő volt. És?

– Mindenki ezt hajtogatja, Boo – mondja, a zavarba ejtő becenevet használva. Elsőben elég kevés szót használtam. Egyet, hogy pontosabb legyek. Rájöttem, hogy nemcsak ijesztgetni lehet vele, hanem nagyon hatásos mint kérdés, állítás és felkiáltás is. Igen, furcsa voltam. Bíz csak Camre, hogy naponta felemlgesse régi furcsaságaimat.

– Mert az volt. Csak fogadd el. Hozzak neked egy kis szőlőt?

Cam továbbra is csak bámul rám.

– Ne haragudj! Miért olyan nagy ügy? Örülnöd kéne.

Lassan kifújja a levegőt.

– Valószínűleg azt kéne. Ha emlékeznék belőle bármire is.

# 3

**A**SZÜLEIM AZT HISZIK, HOGY OLYAN OKOSAK. Akárhányszor Cammel randizom, a verandán lévő kanapé csodálatos módon egy méterrel arrébb vándorol, tehát majdnem felbukom benne, mikor hazaérek. Mint ahogy a legtöbb aggódó szülő tenné, égve hagyják a villanyt, ráadásul úgy rendezik a görgős díványt és a kisasztalt, hogy tökéletes kilátásuk legyen a garázs ablakából. Apa olyan régóta bebetonozta magát oda, hogy akár egy hintaszéket meg egy kis hűtőt is betehetne magának. Azt hiszi, nem vesszük észre, annak ellenére, hogy a függöny kicsit sem képes eltakarni tagbaszakadt körvonalait, s ahogy azt mondja, „jó éjt, kicsim” – teljesen kifulladásra, miután felcipelte száznyolcvan kilóját a lépcsőn, hogy előbb érjen a házba, mint én. Egyszer, a kezdetek kezdetén bementem a garázsba este tizenegykor, és ott találtam apát, amint épp a „fűnyírót javítja”. Camnek támadt az a zseniális ötlete pár éve, hogy előnyünkre kellene használnunk a helyzetet, ahelyett, hogy lebuktatnánk apát.

És működött is volna nagyon jól, ha nem Cam lenne a világ legrosszabb hazudozója.

– Húha, Morg, tizenöt percet késtünk – mondja Cam hangosan, ahogy letelepszünk a hintára. – Ha nem segítettél volna annak az idős hölgynek, aki fulladozott a fasírttól, időben hazaértünk volna az ingyenkonyháról.

– Igen! – mondom, aztán megrázom a fejem, és azt súgom neki: – Szeretlek, de ez így tényleg gáz. Kizárt, hogy apa elhiggye, az ingyenkonyhán dolgozom, vagy az állatvédőknél, a Női Szavazók Ligájában, esetleg a Greenpeace-nél.

Cam vágyakozva megragad, mintha a legforróbb ölelkezést szeretné kezdeményezni a *Szerelmünk lapjai* óta, aztán, mikor az arca már csak egy centire van az enyémtől, nagymamásan barackot nyom az arcomra.

– Bocsi.

Az ilyen pillanatokban az „Ő tényleg az enyém?”-lemez hangoztabban szól a fejemben. Szexi, rosszfúús arca van, sötét bőre, fekete, átható, ragadozó pillantása, és tavaly óta mindig enyhén borostás az álla. Önmagában már ez is elég lenne hozzá, hogy ő legyen a legdögösebb srác a suliban, de ott van még a csintalan humora is. És a hab a tortán, hogy totál édes. Az én hosszú, néha göndör gesztenyebarna hajam, álmos, tompa, barna szemem, erős vonalú, sápadt arcom apám szerint hangsúlyos; de szerintem orbitálisan nagy orrom és karcú, mégis kerekded alakom engem csak az átlagos lányok közé sorol; örököltém anyu szicíliai külsejét. De Cammel akkor találkoztunk, mikor még könnyű volt barátkozni, és a külső nem számított. Ha nem ismernénk egymást ilyen régóta, valószínűleg kétszer se nézne rám.

– Szóval – suttogom, miközben felhúrom a térdem, és hatalmas vállához dőlök –, tényleg nem emlékszel rá? Mintha amnéziás lennél?

Cam vállat von, és átölel.

– Emlékszem a zűrzavarra. Aztán már csak arra, hogy a hátamon fekszem, és a bírók lehámozzák rólam a srácokat.

– Biztos nagyon beütötte a fejed – mondom neki, és a tenyeréhez érintem a sajátomat. Az ő keze kétszer akkora, mint az enyém, és minden ujján érzem a napi súlyemelés során szerzett bőrkeményedést. – Minden rendben lesz veled.

– De még soha nem hagyott ki így az agyam.

Fiúk. Mekkora gyerekek! Hozzányomom a hátamat. Kétszer akkora, mint én, úgyhogy ez olyan, mintha próbálnám megmászni a Mount Everestet.

– Szeretnéd, ha megcsókolnám valamidet a seggeden kívül, hogy jobb legyen?

Elmosolyodik, és megütögeti a hátsó felét.

– Nem tudsz javítani a tökéletesen.

Próbálok odacsapni neki, de megragadja a csuklómat, és odahajol, hogy megcsókoljon. A szám helyett az arcom alját találja el, az állscúcsom mellett. Hú! Annyira nem Camre vall, hogy elvétí a célpontot!

– Ugyan, semmi az egész. Ne hagyd, hogy letaglózzon! – morgok.

– Nem is. Csak fáradt vagyok – mondja.

– Oké, ha te mondod. – Említettem már, hogy Cam rettenetesen hazudik?

Előrehajol, hogy csókot nyomjon a homlokomra, kicsusszan mögülem, és feláll. Aztán hangosan így szól:

– Remélem, találkozunk holnap az UNICEF-megbeszélésen.

– Mindegy – sóhajtom, ahogy megfordul, és átmegy a két gondosan nyírt bokor között, ami körülveszi a verandánkat. Úgy jut haza leggyorsabban, ha átvág az udvarunkon. Egy apró ösvény rajzolódik ki ott a fűben; akaratlanul tapostuk ki, miközben éveig átjártunk egymáshoz. Ál munkában is végig tudnánk menni rajta.

Hallom, ahogy apám dübörög felfelé a lépcsőn a házba. Úgy döntök, adok az öregnek egy perc előnyt, tehát visszaülök, és figyelem, ahogy egy molylepke táncol a verandai lámpa fényében. Arra számítottok, hogy meghallom Browne-ék szúnyoghálós ajtajának nyikorgását, de nem így történik.

Felállok, és a veranda végéhez sétálok. Kezd hűvös lenni, ezért a vállamra terítem a dzsekimet, és arrébb tolom a japán juhar ágát, ami rálóg a korlátra. Akkor látom meg Camet: egyedül ácsorog, és az égre mered.

Tudtam. Hagyja, hogy letaglózza.

# 4

**M**IUTÁN BŐSÉGESEN BEDÖRZSÖLTEM MAGAM Neutrogenával, és befejeztem a napi fogfehérítést (ez ember foga soha nem lehet túl egyenes vagy túl sima), lekapcsolom az éjjeli lámpát, és bemászok a paplan alá. A holdfény bekúszik a szobámba a nyitott redőnyön keresztül, és amőbajeleket rajzol a falra. Cam szobája pont az enyémmel szemben van, és bár a függönyöket behúzta, látom a sárga fénysegélyt. Még mindig ébren van. Az a srác, aki képes elaludni a vacsoránál.

Gyorsan felkapom a telefont, és tárcsázom a számát. Mielőtt köszönhetne, azt mondom neki:

– Menj aludni!

Felnevet, két másodperc múlva elhúzza a függönyt, és megjelenik az ablakban. Az arca sötétben van, de azt meg tudom állapítani, hogy már levette az ingét. Nyami.

– Ne kémkedj utánam!

– Csak egy pillantást akartam vetni azokra a kőkemény izmokra – mondom. – Hú, bébi!

Megfeszíti az izmait, mint egy body builder, és kapok tőle egy magánszámot. Ha a szüleim nem a ház másik oldalán lennének,

most idegeskednék. Aztán látom, hogy Cam lehuppan az ágyra, a laptopja mellé.

– Nincs semmi bajom. Csak még fel vagyok dobva a meccs miatt. Lehet, hogy most megnézegetek néhány pornóoldalt, talán rendek magamnak feleséget is.

– Akkor jó mulatást. – Vállammal tartom fülemhez a telefont, míg copfba fogom a hajam. Ez a baj Cam humorával: mindig ilyen kis viccekkel álcázza az aggodalmait. – Ha jobban belegondolok, inkább feküdj le! Olyan harapós tudsz lenni, ha nem alszol eleget.

Belemorog a telefonba, amivel megnevettet.

– Oké, Boo. Csak egy pillanat. Egy, kettő, három.

– Egy, kettő, három – mondom én is, államig húzom a takarót, és összecsumok a telefont.

Cam felugrik, összehúzza a függönyt, de nem kapcsolja le a villanyt. Még egy percig fekszem az oldalamon, és csendesen azt kívánom, kapcsolódjon le a villany, de aztán lerúgom magamról a takarót, és fél könyékre emelkedem. Ez a helyzet kétségbeesett tetteket kíván. Cam talán nem akarja ismerni a jövőjét, de ez még nem jelenti, hogy én sem leshetek bele. Csak mert egyszer kihagyott az agya, nem biztos, hogy arra van ítélve, ő legyen a *Dr. House* következő részének vizsgálati alanya. Talán találok valamit, ami megnyugtatta.

Na meg engem is.

Keresztülbotorkálok a farmeromon, amit gombócba gyűrve hagytam a szőnyegen, fogom az iPodom, és keresek valami Enyát. Aztán törökülésben leülök az ágyra, és elkezdem a szertartást, ami segít megnyugodnom, és előhozni a látomásokat.

Becsukom a szemem, és vizet képzelek magam elé. Egy uszoda tiszta, azúrkék fodrait. Gondolom, más megnyugtató háttérrel is

választhatnék, de az uszodát használtam mindig is. Aztán újra és újra azt mondom, „paralelepipedon”, míg csak a szótagok egymás után értelmüket nem veszítik. Egyébként akármilyen szó vagy mondat megtenné, ez csak azért kell, hogy kitisztítsa az elmét. Amikor a „paralelepipedon”-ból „parapipedellon” lesz, kimondom az illető nevét, akinek a jövőjét látni szeretném. Két-három perc múlva a hullámok szemcsések lesznek, és képek kezdenek felszínre emelkedni. Először homályosak, de végül kitisztulnak, s pont úgy látom az illetőt, mintha a tévében nézném. Olyan sok jövőt megjósoltam már, hogy azt hiszem, ez a nekem való módszer. Ennek ellenére nincs meg minden részlet. A látomásaimban például nincsenek hangok. Nem hallom, amit az emberek mondanak. S ami még rosszabb, nem tudom irányítani az adottságomat, hogy a jövő melyik szakaszába adjon betekintést. Az, amit látok, lehet, hogy már holnap megtörténik, de az is lehet, hogy csak ötven év múlva. Néha meglátok valamit a háttérben, egy jelet vagy ilyesmit, de nem mindig.

– Parapipollellidon... – mondom, közben a homlokom masszírozom, és a hűvös, hívogató vízre meredek. – Mutasd nekem Cam Browne-t!

Cam arca felbukkan a vízből. Egy széken ül előregörnyedve, könyökét a térdére támasztva. Teljesen normális – amíg meg nem látom az arckifejezését. Olyan, mintha ammóniát nyelt volna. Tizenhat éves koráig még egyszer sem vettem észre, hogy Cam szexi arcizmai ilyen rettenetes vonásokba torzulhatnak. Hideg futkározik a hátamon. Mi lehet ilyen szörnyű?

A kamera hátrafelé vándorol, s akkor meglátom, hogy Cam körül képek lógnak a falon. A legrondább képek, amiket valaha láttam. Hol van, talán a vakok számára berendezett Szépművészeti Akadémián? És Cam pólója a hónaljáig fel van húzva. Aztán magamat



látom – ott állok mögötte. Mit csinálok? Masszírozom? Hogy is történhetne ilyen.

Akkor veszem észre a saját arckifejezésemet. Mintha épp megláttam volna a nagyapámat meztelenül. Cam hátát nézem, mereven, nyilvánvalóan viszolygok a látványtól. És... azok ott könnyek a szememben? Olyan vagyok, beismerem, mint egy csöpögő csap, de Cam izmos hátától, ami tökéletes V alakot ölt feszes dereka fölött, általában nyáladzom, mint egy kutya. Mi lehet rajta, ami sírásra készítet? Egy óriási pattanás?

Felhúzom az orrom, és azon kapom magam, hogy a nyakamat nyújtogatom, hátha bepillantathatnék a vállá mögé, megnézni, mi van ott. Ez egy másik rossz dolog az adottságomban. Egyáltalán nem tudom irányítani, mit láthatok, mit nem. A kamera valaki más kezében van, így néha csak felkelti a kíváncsiságomat, de nem mutat meg mindent. Az még csak idegesítő volt, mikor azt mutatta, Emily Andersent mennyire megrázza a PSAT-on elért pontszáma, de hogy a számokat nem láttam, az már kibíratatlan.

A látomás eltűnik, úgyhogy kiveszem a fülhallgatót, és kinyitom a szemem. Arrébb lököm az iPodot, megölelem a kispárnám, és az ablak felé fordulok. Camnél még mindig ég a villany. Elképzelem, ahogy azt mondom holnap neki: „Ne aggódj, drágám! Arra ugyan nem jöttem rá, miért hagyott ki az agyad, de azt tudom, hogy hamarosan büszke tulajdonosa leszel egy hatalmas, fekete pattanásnak. Hát nem jó érzés?”

Már majdnem elalszom, mikor leesik. Felülök az ágyban, egész testemben ráz a hideg.

# 5

**F**ELKAPCSOLOM A VILLANYT, ÉS FELHÍVOM ÉDENT.

– Cam haldoklik! – sikítom a telefonba, mielőtt esélye lenne köszönni.

– Mi...? – válaszol egy félig-meddig emberi hang.

– Ébredj! Hallottad, mit mondtam?

– Aha, de... – hosszú morgás. – Hajnali kettő van!

Nem tudok lélegezni, mert a torkomban dobog a szívem, és elvágja az oxigénellátásomat.

– Hallottad, mit mondtam? Haldoklik. Haldoklik!

– Hogy mit csinál?

– Eden! Halál! Koponya és lábszárcsontok. Nagy, ijesztő fickó, kaszával a vállán. Cam beteg.

Azzal sírni kezdek: nagy, kövér könnycseppek folynak végig az arcomon, és tönkreteszik a Neutrogena-pakolásomat.

– Hogy érted, hogy beteg?

– Camnek kihagyott az agya a meccsen – mondom. – Tumor van.

– Mi? Jaj, istenem! De pár órája még jól volt. Megcsinálta azt a *bámulatos* cset! – Úgy hangzik, mintha ő is sírna. Végre az a reakció, amit vártam.

– Tudom. Most mit csináljak? Egyszer láttam ilyet a *Vészhelyzet*-ben. Ott volt az a hihetetlenül tehetséges műkorcsolyázó, aki mindig elájult, és rohamai voltak, aztán kiderült, hogy valami daganat van a gerincében.

– Cam honnan tudja? Elment orvoshoz?

Rózsaszín huzatom sarkával megtörölöm a szemem. Majdnem az orromat is belefújom.

– Nem tudja.

– Úgy érted... – hosszú szünet. Edennél talán nem mindig ér fel a lift a felső szintre, de elég régóta vagyunk már barát nők ahhoz, hogy végül kapcsoljon. Csettint egyet a nyelvével. – Nehogy azt mondd... ugye nem... Pontosan mit láttál?

– Fel volt húzva az inge. Néztem a hátát... és borzalmas volt. Azt nem láttam, hogy mit nézek, de *sírtam*.

– Akkor is sírtál, mikor törölték a *Narancsvidéket* a tévében – figyelmeztet Eden. – Lehetett valami kiütés is. Az elég ronda tud lenni.

– De akkor miért hagyott ki az agya?

– Nem tudom. Atyaég, Morg, te vagy a legrosszabb médium. Olyan vagy, mint egy tévé, ami csak helyi adókat fog.

Megbántódhatnak, de Edennek jó oka van ezt gondolni. Akárhányszor belenézek a jövőjébe, mindig csak azt látom, hogy egyedül van a lakásában, és a porcelánfiguráival beszélget. Utálnám ezt elmondani neki, úgyhogy akárhányszor megkér, áruljam el a jövőjét, mindig valami nyilvánvalót mondok, mint „Holnap este pizzát eszel vacsorára”, ami eleve adott, mivel az apjának egyáltalán nincs tehetsége a főzéshez.

– Egyébként is megvannak a saját problémáim – sóhajt Eden. – Mike hívott.

Hallom az izgatottságot a hangjában, ami elég szomorú, ha figyelembe vesszük, hogy Mike csak akkor hívná fel a remélt okok miatt, ha Eden reggelre kelve mellkasszorzetet és férfi nemi szerveket növesztene.

– Tényleg? És mit akart?

– Fogalmam sincs. Nem tudtam beszélni vele, mert épp fehérittettem a fogamat – nyafogja. Mindketten megőrülünk a fehér fogakért. – Ezt nem hiszem el. Végre felhív, én meg nem tudok beszélni vele.

– Hagyott üzenetet?

– Nem! Te ezt elhiszed? – Olyan hangon kiabál, hogy eltűnődöm, a hívásom előtt nem akarta-e felakasztani magát a paplanhuzatával.

– Talán meg akart hívni valahová?

Én nem fogadnék rá, de Eden annyira reménykedik.

– Lehet – mondom. – Akkor hívd vissza, és kérdezd meg tőle!

– Nem, nem akarom, hogy azt higgye, olyan lány vagyok, aki órákig elemezgeti az elmulasztott hívásait. Az úgy nézne ki, mintha totál kétségbe lennék esve, nem?

– Jól van, jól van. Akkor csak tapadj a telefonodra, hogy fel tudd venni, ha legközelebb hív.

– Mi van, ha nem hív?

Eden tovább rizsázik arról, hogy szerinte Mike randira akarja hívni, de túl félnék őt megkérni, és hogy milyen édes az az anyajegy az arcán, és blablabla.

– Mi van, ha meghal, és itt hagy egyedül? – kérdezem, félbeszakítva Eden álmának harmadik részét, amiben Mike-kal egy jégtáblán úszkáltak és hógolyóztak. Nem tudom, miből gondolják az emberek, hogy mások kíváncsiak az álmaikra? Lehet valami még ennél is unalmasabb?

– Ki? – kérdezi Eden egy pillanatig összezavarodva. – Cam? Ti ketten örökre együtt lesztek.

– Én is ezt hittem. – Felsőhajtok, és a lányokra gondolok a suliból. Legtöbben a poklot is megjárák a srácokért: furcsa játékokat játszanak, mint „Ne vegyél róla tudomást, és akkor majd beléd esik”, vagy csak azt nézik, kin van a legdrágább ruha a legkisebb méretben. Én soha nem voltam része ennek a világnak, és nem is szeretnék belefolyjni. Cammel akarok lenni. Ez az egyetlen dolog az életemben, aminek értelme van.

Aztán a kisasztal felé fordulok, van ott egy kép rólam és Camról a Kingda Ka hullámvasúton, tavaly nyáron készült, mikor egy napra elmentünk a Six Flags Great Adventure vidámparkba. Ő győzelmesen felemeli a karját, én meg szorosan lehunyom a szemem, és annyira hozzápréselődöm, hogy még egy ember nyugodtan beférne mellém. Az arcomon halálfélelem tükröződik. Bár könnyörögtem neki, hogy ne vegye meg, mert pokoli rosszul nézek ki rajta, Cam azért is megvette. „Bár azt hitted, meg fogsz halni, túlélted. Erre emlékezned kell. A dolgok nem olyan rosszak, mint amilyennek látszanak.” Ezt mondta akkor.

*A dolgok nem olyan rosszak, mint amilyenek látszanak*, ismétlem magamban.

Közben Eden folytatja.

– Hagyd abba! Cam nem haldoklik.

Észreveszem magam a szoba másik végében lévő tükörben, és fel-tűnik, milyen kidüledt, kifejezéstelen a szemem. Úgy viselkedem, mint egy lúzer.

– Ebbe jól belebonyolódtam. Lehet, hogy csak valami olyasmin akadtam ki, amin egy tubus kenőcs is segít. Csak fáradt vagyok.

– Szerinted mit jelent ez? – kérdezi Eden.

– Nem tudom... – A tükörben észreveszem, hogy az ujjaim elfehérednek a mobilomon, csak akkor jövök rá, milyen erősen markolom. – Azt hiszem, lehet kiütés is.

– Én az álomról beszélek. Szóvak jégtáblák? Szerinted honnan jött ez? Totál fura.

– Ja. Aha. – Valójában pontosan tudom, mit jelent. Hogy előbb befagy a pokol, mint hogy bármit is felmelegítsen Mike Kensingtonnal. Még a tudatalattija is tájékozottabb, mint ő. – Talán hogy ti két hideg, magányos lélek vagytok, akik szerelmet keresnek?

A vonalban csend van, míg Eden végiggondolja ezt a hülyeséget.

– Aha. Lehet. Szerinted meg tudnád...

Tudom, mit akar. A legtöbben így kezdik: „Szerinted meg tudnád mondani a jövőmet?”

– Persze, egy pillanat – mondom. Leteszem a telefont, tanulmányozom a körmeimet, Cam képét a Kingda Kán, egy porcicát a padlón. – Bocsi. Megint pizza.

– Aú! – sikítja Eden. – Tudom, hogy szeretsz, de az adottságod utál engem.

– Sajnálom. Bár tényleg szeretlek. És ha Mike nem, akkor ő egy idióta. Vagy... meleg.

Eden úgy kuncog, mintha ez lenne a világ legostobább feltevése.

– Jó éjt, Morgan!

Megnyomom a HÍVÁS VÉGE gombot a telefonon, becsukom, aztán megint a takaró alá bújok. Végre kialszik a fény Cam szobájában, és valahogy elalszom.

## 6

**A**SZÜLEIM A VILÁG LEGFIATALABB IDŐS POLGÁRAI. Gyerekkorom óta szinte minden este régi filmeket néznek a tévén a nappalinkban. Lekapcsolják a villanyt, amitől „pont olyan, mint a moziban”, legalábbis anyu szerint, a mikróban pattogatott kukoricát készítenek, és ott ücsörögnek tekintélyes, egyforma karosszékeikben éjfélig. Sehova sem mennek vacsorázni, kivéve, ha van kuponjuk, vagy tudomást szereznek valamilyen akcióról, és sötétedés előtt ott-hon vannak, mert mindketten félnek éjszaka vezetni.

Áááú!

Ezért nem tudom, hogy lett belőlem médium. Az ember azt hinné, hogy akinek ilyen adottsága van, annak a szülei is hasonló izgalmas képességekkel rendelkeznek, mint a telekinézis, vagy olyan erővel, amivel átlátnak mások ruháin. De nekik egyáltalán nincs ilyen képességük. Az apám fel tudja sorolni az ötven tagállam fővárosait ábécésorrendben, de a varázslat itt véget is ér.

– Biztosan kimerült vagy – mondja anyu, aki soha nem alszik tíz óránál kevesebbet, és narancslével kínál.

Tudom, hogy vadászik valamire.

– Nem igazán. És mielőtt tovább kérdeznél, megcsináltam a házim a tanulószobán.

Ollóval a kezében néz fel egy csomó hirdetés és kupon közül, amiket árucikkek szerint szortírozott.

– Nem mondtam semmit – mondja sértődötten.

– Jóóó.

– Tervek a hétvégére? – kérdezi hanyagul, bár biztos vagyok benne, majd meghal, hogy megtudja, mert akkor ennek megfelelően rendezheti a verandán a bútorokat.

– Még semmi biztos – mondom neki. Bár végül elaludtam az éjszaka, reggelre megint rám törtek az aggodalmak: ha Cam beteg, nekem kell erősnek lennem. És kit akarok becsapni – még a körömhegynyi pókokat is ő irtja ki a szobámban. A hajszelém is erősebb nálam.

– Nem terveztek semmit Cameronnal? – kérdezi anyu, miközben megrázom a Cheerios dobozt, hogy kiszedjem belőle az utolsó néhány O-t.

Jaj!

– Anyu! Azt mondtam, nem biztos.

Anyu megadóan felemeli a kezét.

– Ne haragudj, hogy törődöm veled! Csak azt szeretném tudni, hogy egyáltalán hazajössz-e vacsorára. *Sfogliatellét*<sup>2</sup> készíték Nelsonéknak, s tudod, hogy az mennyire összepiszkítja a konyhát.

Óóó. Anyu csak akkor készít *sfogliatellét*, ha halálos veszély fenyeget. Száz éve az egyik ük-ük-ükapja halálán volt Olaszországban, és a felesége híres *sfogliatelle*-receptje hozta vissza a másvilágról. Még tíz évet élt egészségben, míg bele nem esett egy kútba. Vagy valami

---

<sup>2</sup> Ízletes olasz cukrászsütemény.



ilyesmi. Szóval, bár azóta egyetlen embert sem mentett meg, a recept része volt a szent, nagy becsben tartott családi hagyománynak. Az olaszok már csak ilyen furcsák.

– Ki haldoklik?

Anyu a szívéhez kap.

– Ó, ez borzalmas! A kislányuk, Gracie. – Suttogva teszi hozzá: – Leukémia. Azt mondják, nem éri meg a hónap végét.

– Ó! – mondom, mert rájövök, hogy egy ideje nem láttam a szőke, lófarkas kislányt triciklizni a járdán. – Ez olyan szomorú.

Anya bólint, és kivág egy kupont, ami húsz cent engedményt kínál textillágyító ívekből.

– Browne-éknak vendégeik vannak? Láttam ott egy fiatalembert.

Szerencsére a szüleimnek fogalmuk sincs médiumi képességeimről, különben már valószínűleg megnézették volna velem Oak Court fele lakosságának a jövőjét, ami, figyelembe véve az idősök számát, önmagában elegendő lenne, hogy kómás állapotba kerüljek. Fontoslóra veszem, hogy valahol nagyon messze egyem meg a reggelimet, mondjuk a Plútón, de tudom, hogy akkor a beszélgetés hátralévő részében saját bolygóinkról üvöltöznénk egymásnak. Vonakodva magamhoz húzom anyu elől a széket, és azt mondom:

– Milyen fiatalember?

– Nagyon jóképű volt – mondja anyu elgondolkodva.

– Aha, biztos vagy benne, hogy nem Camet láttad?

– Ez egy szőke fiú volt.

Vállat vonok.

– Talán valaki, aki bibliát árult, vagy ilyesmi.

Egy pillanatig elgondolkodik.

– Hát, volt nála bőrrönd. De a hátsó udvarban láttam őket, jeges teát ittak, és Ingrid átölelte. Úgy tűnt, eléggé izgatott.

Óóóó, dráma.

– Mrs. Browne-nak viszonya van? – kérdezem, felvonva a szemöldököm. – Egy fiatalabb sráccal? Bájos.

Anyu helytelenítő pillantást vet rám.

– Mr. Browne is ott volt.

– Ja! – Az érdeklődésem csökken. – Lehet, hogy örökbe fogadnak egy skandináv árvát?

Anyu felsóhajt.

– Hát, talán megkérdezhetnéd Cameront, mikor találkozol vele. Áthívnám Ingridet kávézni, de minek, ő úgyszemmond el soha semmit.

*Okos nő*, gondolom. Kedvelem Browne-ékat. Valamilyen módon olyanok, mint Cam... tökéletesek. Amióta csak egymás mellett élünk, ideális szomszédaink. Soha nem láttam még egy csomagolópapírt sem kikandikálni a szemetükből, és nem hallottam a legkisebb vitamorzst sem átlebegni a kerítésen, ami elválasztja az udvarunkat az övéktől.

Örülök, mikor megszólal a mobilom, félbeszakítva a beszélgetést. A kijelzőn Cam nevét veszem észre, s a szívem a torkomba ugrik. Kinyitom, és a legédesebb hangomon szólok bele.

– Szia, bébi!

– Helló.

Hangja nyers, ami megijeszt. Totál Zsémber Úr.

– Hogy vagy? Jól érzed magad?

– Aha. Figyelj, ma nem tudok veled menni. Valamit még el kell intéznem iskola előtt. – Olyan komoly a hangja, hogy az aggodalom, amit épp eltemettem, gyorsan a felszínre tör megint.

Próbálok nyugodt maradni.

– Persze, mi az?

– Beszélhetnénk erről később? – Hajszoltnak tűnik.

– Ööö, igen. De, Cam... – Megmondjam neki? Megmondjam, hogy tudok a tumorról? Vagy csak hagyjam, hadd menjen? Nem vagyok benne biztos, hogy képes lennék megállítani a könny- és takonyáradatot, mielőtt kitörne a telefonból.

Ahogy ezen tűnődöm, nyers hangját hallom:

– Mi az?

– Jól vagy? – Csak cincogás a hangom.

– Mondtam, hogy igen.

– Te borzalmasan hazudsz.

Cam elneveti magát, röviden, alig hallhatóan.

– Nem vehetném át a postán rendelt feleségemet békében?

Tessék, megint humorral álcázza magát. Bár kicsit enyhíti a feszültséget, nem tudom elnevetni magam.

– Oké. Egy, kettő... – kezdem, de a vonal elnémul. Elhúzó a fülemtől a telefont, és látom, hogy a HÍVÁS VÉGE felirat csúfolódva villog a kijelzőn.

# 7

**H**A NEM TANNER TARTANÁ A GEOMETRIÁT, talán megúsztam volna. Ha nem a tanév elején lennénk, Tanner talán megértette volna, hogy a késés annyira nem az én műfajom. Vagy talán már annyira lenyűgözték volna a matematikai képességeim, hogy hagyott volna csak úgy becusszanni. De Tanner nem véletlenül kapta a Szörnyeteg becenevet, s mivel alig múlt el szeptember, nem volt még elég időm, hogy belopjam magam a szívébe. Bűnbánóan lehajtott fejjel próbáltam elmagyarázni neki, hogy a szekrényem zárja beragadt, hogy nem fog többet előfordulni, s a többi, s a többi, de ő csak írta tovább a rózsaszín cetlit. Mikor letépte a tömbről, és átadta, próbáltam megkérdezni, hová kell mennem, abban a reményben, hogy így burkoltan a tudomására adhatom, még soha nem késtem el, és ez az egész egy óriási hiba, s hogy csak befeketíti egy lehetséges jövőbeli atomfizikus jegyeit. De a mondat közepén elhallgattam, mert olyan démoni pillantással nézett rám, hogy azon csodálkoztam, a feje nem tett 360 fokos fordulatot.

Most a központi irodában ülök egy kopasz gót lánnyal, akin „Öld meg az anyád” feliratú póló van, és egy fickóval, aki úgy tűnik,

elfelejtett nadrágot húzni, mert boxerban ücsörög mellettem. Az ő nyilvánvaló problémáik ellenére az a néhány ösöreg, gyémántgombos pólót viselő nőci, aki a hallgatói irodában dolgozik, egyre csak engem vizslat a bifokális lencsés szemüvege mögül, mintha valami alufóliába csomagolt cucc lennék a frigő mélyén. *Én*. Valószínűleg én vagyok az egyetlen diák, aki nem drogozik szabadidős tevékenység gyanánt, mégis én kapom a rosszálló pillantásokat.

– Morgan? – kérdezi a három nagy közül a legnagyobb, és egy papírt tol felém a pulton.

Felállok, és elveszem tőle.

– Visszamehetsz az órára. Edwards igazgató úr nem akarja vesztegetni rád az időt, mert ez az első vétséged. Csak ne ismétlődjön meg! – morogja olyan erővel, amit soha nem képzeltem volna egy nénikétől. Ha így bánnak a tiszteletreméltó diákjaikkal, el tudom képzelni, hogy Gót Lányt és Mr. Nadrágnélkülit egy veszett farkasokkal teli verembe hajtják.

Megfordulok, hogy elmenjek, s észreveszem, ahogy a nadrág nélküli srác a lábamat vizslatja, és tesz egy durva gesztust. Amiről csak Cam jut eszembe, meg az, hogy ha ő nem lenne nekem, évekkkel ezelőtt kolostorba vonultam volna. Ijedten ejtem el a geometria-tankönyvemet. Ahogy lehajolok, hogy felvegyem – nagyon illedelmesen, nehogy ingyenmúsort rendezzek a pszichónak –, kinyílik az iroda ajtaja, és egy pár Keds cipőt látok becsoszogni, fölötte borzalmasan rövid nadrággal, ami alól fehér sportzokni villan ki. Erre a divatkatasztrófára nincs bocsánat. Felnézek, fel, fel, és még feljebb, és azt látom, hogy a divatcsíny egy kosárlabdás testalkathoz tartozik. Bár nem csak a térde alatt van katasztrófa. A kordnadrág, amit a srác visel, túlságosan is szűk, ööö, bizonyos helyeken, ráadásul fölül egy skót kockás farmering egészíti ki.

– Hé, ember, a halloween *kábé egy hónapja* volt – sziszegi oda neki Nadrágnélküli. Nem mintha meg kéne szólalnia, de van abban valami, amit mond. Vagyis mi másért venne fel valaki egy gyermekméretű kordnadrágot, és kenne annyi olajat a hajára, ami beindít egy terepjárót?

Annyira sokkol a látvány, hogy elvesztem az egyensúlyom felállás közben, és majdnem belefejelek Nadrágnélküli ölébe. Szerencsére sikerül megtartanom magam.

– Elnézést – hallom, ahogy a gyík vékonyka hangon megszólítja Nénikét –, azt hiszem, nem tudom ezt megfejteni.

Jólesik, mikor a nő hozzá is azon a mogorva hangon szól, mint hozzám.

– Mit? A szekrényed zárkombinációját?

A srác hangja megremeg.

– Igen. És azt sem igazán tudom, hová kéne mennem. Ez itt... Mr. Tanner?

Megállok az ajtóban, és odafordulok.

– Tannerhoz jársz geometriára?

A srác is megfordul, elkerekedett szemekkel. Megijesztettem. Orrát megtörölve bólint, de nem igazán néz a szemembe.

– Az az én osztályom. Elkísérhetlek – mondom Nénikére nézve, hogy ő is jóváhagyja-e. Arra gondolok, hogy mikor rájön, én cserkészlány típus vagyok, megbánja majd, hogy olyan nyers hangon beszélt hozzám, és nagylelkűen bocsánatot kér. De sajnos csak vállat von, és int, hogy mehetünk.

Kivezetem a srácot az ajtón, közben Nadrágnélküli és Gót Lány úgy bámulnak utánunk, mintha épp most ajánlottam volna a lelkeimet az ördögnek. De az sosem árt, ha az ember kedves, igaz?

Ahogy végigsétálunk a folyóson, észreveszem, hogy ő nem. Úgy értem, nem sétál. Előremutató lábbal csoszog, mintha az edzőcipőjével söpörné a padlót.

Csossz, csossz, csossz. Akár egy emberi felmosó.

Hála istennek, a folyosó üres, így nem kell magyarázkodnom, mit keresek a közelében. Sápadt kezében egy papírzacskót és egy apró, piros műanyag dobozt szorongat. Az egy... várjunk! Az egy tolltartó? Olyan, amelyet elsőben használtunk? Ó, a pokolba!

– Ööö, szóval... – kezdem, ahogy tovasuhanunk. – Gondolom, új vagy.

Lopva rápillantok, s látom, annyira elpirult, hogy még a feje tetején is kikandikál piros bőre a hátranyalt hajtincsek közül.

– Hát, nem, tizenöt éves vagyok – válaszol lágy hangon.

– Úgy értem, izé, új vagy itt a suliban.

– Ja. Hát. Igen. Ez az első napom ebben a létesítményben – mondja.

– Létesítmény? – Ki beszél úgy az iskoláról, ahogy a vécéről szokás? Hú, hát valahol igaza van. De attól még meg vagyok győződve róla, hogy ezt a srácot láttam múlt vasárnap a *Kékfényben*. „Csendes srác volt, olyan magának való”, azt mondták.

Egyik összegyűrődött sarkánál fogom meg a szekrényes céduláját, mert az még mindig – pfuj – nedves a nyirkos kezétől. Elmegyünk vagy száz égszínkéék színű ajtó mellett a tudományos szárnyban, végül az 1687-es számúhoz érünk.

– Tessék – mondom. Odanyúlok, és a fogantyúval babrálok. – Csak annyit kell csinálnod, hogy eltekered erre a tizennégyig, aztán egy teljes fordulat a huszonnyolcig, és vissza a nulláig. Egyszerű.

Totális zavarban figyeli, mit csinálok, ahogy felemelem a fogantyút, és az ajtó kitarul.

– Értem – motyogja, és egyértelmű, hogy nem érti.

Még háromszor mutatom meg neki, aztán ráveszem, hogy ő is megpróbálja. Először nem sikerül, de aztán ráérez az ízére, miután lyukat beszélek a hasába.

– A régi iskolában nem voltak szekrények? – kérdem, bár szerintem az ő bolygóján magukkal kell cipelniük a könyveiket minden órára.

Megrázza a fejét, és megint tetőtől talpig elpirul. Ebben van valami megindító, sajátos báj.

– Hová valósi vagy? – teszek fel egy általános kérdést, mivel semmi, de semmi közös nincs bennünk. Legalábbis remélem.

– Északra – válaszolja.

Felnevetek.

– Mint mondjuk New Jersey... vagy a sarkkör?

– Ó, ööö... – hebegi. – A sarkkör.

Rámeredek, arra várok, hogy elnevesse magát, hogy azt mondja, csak viccelt. Semmi; igazi pókerarc. Jól van, belemegyek a játékba.

– Biztos nagyon hideg van arrafelé.

Bólint, és becsukja a szekrényt. Húha! Lenyűgöző beszélgetés.

Lenézek a kezében tartott papírzacskóra és tolltartóra, s rájövök, hogy nem tett a szekrénybe semmit.

– Nem akarod betenni az ebédedet?

– A mimet? – kérdi zavartan.

A papírzacskóra mutatok.

– Nem az ebéded van benne?

– Nem, ez a... – Épp elég időre hallgat el ahhoz, hogy mindenféle ijesztő dolgot képzeljek el folytatásként: *testnedv; levágott emberi fej; tudományos kísérlet („Csigákat tenyészttek!”)*. Végül kiböki: – Igen, ez az ebédem – amiből egyértelmű, hogy nem az.



– Nem akarod betenni a szekrénybe?

Vállat von, és megint segít nekikinyitni. Óvatosan a felső polcra helyezi a papírzacskót, tekintete elidőz rajta egy pillanatig, aztán becsukja az ajtót.

Csendben sétálunk az épület másik felében, mert azon tűnődöm, vajon megvádolhatnak-e azzal, hogy bűntársa és felbujtója voltam, mikor azt mondtam, tegye be áldozata levágott fejét a szekrényébe. Végül megállunk a terem előtt, ahol Tanner geometriaórája van.

Arra gondolok, itt az ideje egy utolsó jótettnek, mivel remélem, soha, de soha nem lesz többé semmilyen kapcsolatom ezzel a sráccal. Kinyújtom a kezem.

– Hát, isten hozott a Stevensben.

Egy pillanatig csak nézi, aztán gyengéden megfogja az ujjaim hegyét, és kicsit megrázza, mintha attól félne, tetűt kap *tőlem*.

– Az én nevem Pip Merriweather.

Ezt olyan illón mondja, mint egy meleg angol fickó. Pip. Mint Harisnyás Pippi? Mi az ördög? Kutatok az agyamban, hogy találjak egy normális férfinévet, aminek Pip lehet a rövidítése, de nem jut eszembe egy sem.

Fontolóra veszem, hogy hamis nevet mondok, de mindenképpen rájönne az igazira, mivel egy osztályba járunk. Így is, úgy is ráfaragok.

– Én Morgan vagyok. Morgan Sparks.

Felém fordul.

– Tudom.

## 8

**M**EGPRÓBÁLOK OLYAN JAMES BOND-OSAN besurranni a terem-  
be, amennyire csak lehet, de Mr. Tanner félbehagyja a tanítást. „A paralelogramma területe...” még mindig a levegőben lóg, ahogy leülök a padomba a terem végében. Az egész osztály engem bámul. Tanner a pillantásával meg tudna olvasztani, mint *Az elveszett frigyláda fosztogatói* utolsó jelenetében, aminek szerfelett örülök. Le fogadom, hogy innentől kezdve lehetek akár a Pi Nagymestere is, akkor is meg akarna gyilkolni.

Goofy<sup>3</sup> meg csak ácsorog az ajtóban, és úgy néz ki, mint aki meg akar lépni. A terem másik feléből is látom, ahogy a feje búbjá vörös glóriában izzik.

Tanner hanyagul újra nekikezd.

– A paralelogramma területe... – dörgi, de megint félbeszakítják, ezúttal Pip törékeny „Khm”-je.

Eden előre-hátra hintázik ültében, hogy jobban lásson; olyan, mint egy kisiskolás, aki majdnem bepisil. Aztán odahajol hozzám.

---

<sup>3</sup> Mulatságos Disney-figura.

– Ez ő? – suttogja, közben majdnem kiesik a padból.

Tanner, egy alacsony, köpcös emberke, feje tetején sűrű, fekete hajkoronával, amittől nagyon is hasonlít egy pingvinre, odakacsázik Piphez, és kikapja a papírt a srác remegő kezéből.

– Ő? Kicsoda?

– Az új gyerek – válaszolja barátnőm, ahogy páran vihogva elfordulnak. Ha azt hiszik, már most megéri vihogni rajta, mi lesz, ha Tanner bemutatja?

Bólintok, közben Tanner felvonja a szemöldökét, és int Pipnek – aki most már szinte remeg a félelemtől –, hogy üljön le egy üres padba a terem közepén.

– Várj! Kitől hallottál róla? – kérdem Edent.

Úgy néz rám, mintha valami idióta lennék.

– Ööö. Camtól?

– Láttad Camet? Ma?

– Aha.

Féltékeny vagyok. De mi dolga Camnek egy ilyen csodabogárral, mint Pip?

– Mit mondott? – röffenek rá, sokkal hangosabban, mint szerettem volna.

Tanner, aki épp egy munkafüzetet keres legújabb diákjának, felkapja a fejét.

– Miss Sparks? Keressen meg óra után!

Ó, a pokolba! Vöröslő arccal kiegyenesedem, mint egy felkiáltójel. Ez nem én vagyok. Engem imádnak a tanárok, a fenébe is! Miattam nem isszák merevrészegre magukat egy nehéz nap után! Én az vagyok, akire szeretettel emlékeznek nyugdíjas éveikben!

Tanner visszakacsázik az osztály elé, s azt mondja:

– Emberek, ez itt Pip Merriweather.

Néhány kacaj. Most komolyan, mit tudhat Cam egy ilyen majomról, mint Pip? Edenhez fordulok, azt remélve, hogy telepatikusan megadhatja a választ, de az ő figyelmét túlságosan leköti a férfiúi majomlét eme új példánya. A legtöbb szem Pipre szegeződik, míg kinyitja piros műanyag dobozát, és óvatosan kivész belőle egy jól kihegyezett 2-es ceruzát, majd helyére söpör egy homlokába hulló olajos hajtincset. Szerintem ez a frizura akkor lehetett divat, mikor a Rózsaszín Lányok uralták a sulit.

Tanner megint a táblára írt vázlat felé fordul. Alig mondja ki, hogy „A parallelogramma területe...”, mikor kinyílik az ajtó, és Hedges sétál a terembe. Az arca nagyon komoly, és egyenesen engem bámul. Mi a...? Aztán a tanáromhoz fordul, és felmutat egy kék cédulát. A pokolba!

Tanner bosszankodva elveszi tőle, elolvassa, majd az a démoni tekintet megállapodik rajtam. Megint.

– Nem most jöttél az igazgatóiból? – kérdezi vádlón.

A pokolba, kétszeresen!

Bólintok, mert a hangszálaim lefagytak.

– Úgy néz ki, megint keresnek – morogja. Valamennyire megértem a dühét, mert három perc alatt többször mondta ki, hogy „A parallelogramma területe...”, mint ahányszor bármilyen emberi lénynek kellene. De mi lehet ez? Edwards igazgató meggondolta magát, és úgy döntött, felfüggeszt, amiért három percet késtem? Senkit sem hívtak még kétszer az igazgatóiba vacak fél óra alatt! Még a legendás Frankie Buzzarót sem, aki huszonegy éves koráig nem tudott leérettségizni. Edenre nézek, aki kikerekedett szemmel vállat von. A térdem elgyengül, ahogy felemelkedem, és a terem elejéről egy srác rám vigyorog, majd a mutatóujját elhúzza a torka előtt.

# 9

**M**IRE A FOLYOSÓRA ÉREK, HEGEST NEM LÁTOM SEHOL. Dezer-tőr. Olyan lassan megyek az iroda felé, amennyire csak lehet. Biztos valami félreértés történt. Talán Edwards igazgató bocsánatot akar kérni Nénike viselkedése miatt. Talán olyan borzalmasan érzik magukat, amiért gonosztevéként kezeltek, hogy kitüntetnek valamivel, mondjuk elnevezik rólam az iskola egy szárnyát.

Ó, kit akarok én átverni? Nekem aztán annyi.

Képzuletemet teljesen leköti a kivégzés, úgyhogy észre se veszem, mikor kinyílik egy ajtó. Periférikus látómezőmbé bevillan egy mozdulat, egy piros folt, s mikor egy hatalmas kéz durván megragadja a vállam, és beránt egy terembe, visszatérek a valóságba. Ahogy túlteszem magam az izgalmon, és lélegzethez jutok, felnézek, és meglátom Camet.

– Hát te meg mit...

Szám elé teszi a kezét.

– Pszt.

Megragadom hatalmas, izzadt tenyerét, és lefejtem magamról. Magához húz, de a combja merevnek tűnik.

– Hé, mi folyik itt? – suttogom.

– Mondtam, hogy el kell intéznem valamit.

Hátrébb lépek, és észreveszem, hogy borzalmasan fest. Fekete haja fésületlen, nem borotválkozott, és vérvörös karikák éktelenkednek a szeme körül.

– Pippel kapcsolatban?

Hosszan kifújja a levegőt, és beletúr a hajába.

– Találkoztál vele?

– Igen. Cserediák a Marsról, vagy ilyesmi?

Tudomást sem vesz a megjegyzésről.

– Szükségem van a segítségedre.

– Oké, tudom, én is akartam beszélni veled. – A kilincstre teszem a kezem. – De be kell mennem az igazgatóiba.

Egy pillanatig zavartnak tűnik, aztán elém áll.

– Nem, várj! Az én voltam. Én vettem rá Hegest, hogy hamisítson egy papírt, amivel kijutsz óráról.

– Te? Kösz a szívrohamot. – Megkönnyebbülten felsóhajtok, és visszafordulok az üres terem felé. Feltűnik, hogy még sohasem jártam itt azelőtt; mindenfelé festőállványok és háromlábú székek vannak, valamint festmények és művészi kellékek. – Mi van? Borzalmasan nézel ki. Zuhanyoztál? Nem ez a póló volt rajtad tegnap is?

– Nem, figyelj! Ez komoly. Segítened kell!

Leülök az egyik székre, ami a hatalmas faborítású asztal mellett áll, és akkor döbbenek rá. Igen, ez a póló volt rajta tegnap is.

A látomásomban.

– Istenem – nyögöm, a festményeket nézve. Igen, teljesen óvodások: unalmas gyümölcsöstálak, és hibbant, rajzfilmszerű portrék nyalókának tűnő fákkal. Vagyis, igen, a látomásaim mindig igazak. Végül is tudtam, hogy meg fog történni. Csak azt nem gondoltam

volna, hogy ilyen hamar. – Arról van szó, hogy kihagyott az agyad, igaz?

Bólint, de a viláért sem nézne rám.

– Az a valami a hátadon?

Összenézünk.

– Mióta tudod?

– Csak múlt éjszaka óta. – Felállok, elhelyezkedem mögötte, és a vállára teszem a kezem. – Fáj? Mutasd meg!

– Nem akarod...

– De igen.

Egy viccre várok, valamire, ami felvidít. Ehelyett felém fordul, teljesen komoly képpel. Ijesztően komoly képpel.

– Nem. *Én* nem akarom.

– Csak mutasd meg! – mondom neki, ezúttal meggyőződéssel a hangomban.

*Ne mutasd, hogy aggódsz! Ne lássa rajtad, milyen borzalmasnak gondolod az egészet,* mondom magamnak. Vonakodva megfogja a pólóját, és felhúzza az egyik válla fölé.

*Ne kiálts, ne sikíts,* mondom magamnak.

De a látomásaim mindig igazak.

# 10

– **M**I EZ? – KÉRDEZEM VÉGÜL. A fejemben tucatnyi kérdés kavarog, de ezt az egyet tudom csak kibökní.

– Rosszul néz ki, ugye?

A „rosszul” nem egészen helytálló megállapítás. A lapockája fölött, rögtön a gerincénél, a bőre fordított V alakban emelkedik ki, és göröngyös. Valaha napbarnított, sima hátát most valami zsíros dolog borítja, s az egész olyan, mintha táncolna és rángatózna, mintha saját szívverése lenne. És a V sarkában van egy nyílás, egy aprócska, véres mosoly. És valami, egy éles, fehér szilánk, épp csak körömnyi... *kikandikál...*

Szorosan lehunyom a szemem, és minden tőlem telhetőt megteszek, hogy egyenletes maradjon a hangom.

– Önmagában nem néz ki annyira rosszul... Csak... – Mi a megfelelő szó arra, hogy rossz, a tizenkilencedik hatványon? Förtelmes, milliószor? Még „a legpocsékabb dolog, amit valaha láttam” sem fejezi ki rendesen. Múlt nyáron állandóan a Discovery Health-en lógtam, hogy megnézzem az *Ami a sürgősségi eseteiből kimaradtat*. Arra számítottam hát, hogy lesz egy golflabda nagyságú dudor a bőre alatt. Talán teniszlabda nagyságú. De nem ez. – Mi a fene ez?



Cam – hála istennek! – visszahúzza a pólóját, óvatosan engedve le azon a gusztustalan, idegen kinövésen, és felém fordul. Kezét ökölbe szorítja, és szorosan a combjához nyomja, de még észreveszem, hogy a karja megremeg. A Stevens kósziklája, az a Cam Browne, aki mindenre képes, most próbálja összeszedni magát, és ez már önmagában elég ahhoz, hogy kocsonyássá váljon a térdem. Mikor megszólal, a hangja szinte csak cincogás.

– Mennyit mutatott a látomásod?

– Csak ezt. Ami az előbb történt. Ennyit. – Odalépek elé, és biztatón a vállára teszem a kezem. – Voltál orvosnál? Elmehetek veled, ha akarod.

– Orvoshoz? – rázza meg a fejét. – Szóval semmi mást nem láttál?

– Ööö, nem. Elmész az orvoshoz, ugye? Vagyis, szerintem erre nem a Ben-Gay<sup>4</sup> a válasz.

– Szóval őt nem láttad?

– Az orvost?

– Nem. *Őt* – mondja erőteljesen, aztán körbenéz, megvizsgálja a terem sarkait, míg meg nem győz róla, hogy az ütés, amit a tegnapi meccsen elszenvedett, meglazított pár csavart a fejében.

– Ki az az ő? – A hangom elvékonyodik, mint az övé. – Ez egy daganat, vagy mi?

– Nem az. – Megint beletúr a hajába. – Felejtsd el!

– Az kizárt. Még soha nem láttam, hogy ennyire kilennél. Kiről beszélsz?

Megszólal a csengő. A folyosón mindenfelé kivágódnak az ajtók, és fejvesztetten menekülő diákok töltik meg a teret. Annak ellenére, hogy Tanner letolt, és valószínűleg a biosztanárom is ugyanebben

---

<sup>4</sup> Sportbalzsam, merev izmok lazítására alkalmas.

a fogadtatásban részesít, ha nem rohanok a tudományos szárnyba azonnal, képtelen vagyok megmozdulni. De Mr. Furcsa Tumor nem szólal meg. Csak néz ki az ablakon, az üres udvarra.

Nyílik az ajtó. Mindketten mozdulatlanok vagyunk, mintha modelt állnánk egy nagy művészeti alkotáshoz. Először senki se jön be, de érzem, hogy valaki ott feszeng az ajtóban. Aztán egy félénk hang megszólal.

– Minden, izé, rendben van?

Megfordulok, és egy ismerős, szégyenlős kis teremtményt pillantok meg, amint mellkasához szorítja a könyveit. Azt hiszem, ő az a gólya, aki sült krumplit hozott nekem tegnap a meccsen. Casey. Nem, Katie. Azt akarom mondani, „Persze, minden oké”, és rávillantani egy széles mosolyt, de nem tudom rávenni a számat, hogy bármelyiket is megtegye. Csak legörbül, olyan áldozatian.

– Hű, Morgan, de vörös vagy! Megyek, hozok neked vizet! – cincogja a lány, ledobja a könyveit az asztalra, és kiviharzik az ajtón.

Olyan közel sétálok Camhez, hogy az államat a feje búbjára tudjam tenni. Megfogom a vállát, és kényszerítem, hogy felnézzem rám.

– Ki az az ő? – ismétlem a kérdést, most lassabban.

– Pszt, meghallhatja.

– Cam, egyedül vagyunk.

– Láttad Pipet, ugye? Volt nála valami?

Bár fogalmam sincs, hogy annak a zsíros fickónak mi köze van mindehhez, úgy érzem, együtt kell működnöm becsavarodott barátommal, ha csak azért is, hogy megakadályozzam, hogy később meztelenül, egy tézstaszűrővel a fején futkosson a Fő utcán.

– Ööö, igen. Volt nála egy tolltartó. És az ebédje. Szerintem legalábbis az ebédje volt, csak hát, egy kicsit dilis módon kezelte.

Cam csendben marad.

– De mi van abban a srácban, ami *nem* dilis? – teszem hozzá idegesen vihogva, és azonnal bokán akarom rúgni magam. Nem szoktam vihogni! Miért nem tudja Cam egyszerűen elsütni az egyik hülye viccét, hogy megnyugodjak? Ahogy átkozom magamban Camnek ezt az új, hevesebb változatát, aki miatt négyéves kislányként viselkedem, feltűnik valami. Az arckifejezése teljesen megváltozott. Az, amit látok rajta, az... félelem. – Ööö, az nem az ebédje, ugye?

– Véletlenül sem. Most vele van?

Istenem, az *tényleg* egy levágott fej.

– Ööö, nem. Betettük a szekrényébe.

– *Mit* csináltatok? – Az órára néz, megragadja a kezem, és felhúz.

– Menj be az osztályba. El fog szabadulni a pokol, és nem akarom, hogy részt vegyél benne.

– Mi? Nem. Mi folyik itt? – Az ajtó felé tol, de ellenállok, próbálom a cipőm sarkát a linóleumba mélyeszteni.

Katie épp akkor fordul be a sarkon, mindkét kezében pohár. Hirtelen megáll, és mielőtt észbe kapnék, a mellkasomat beborítja valami nedves. Katie csak áll ott tátott szájjal, mint egy aranyhal. Eltart egy pillanatig, mire rájövök, hogy (a) ez jéghideg, és (b) nem víz; ez valami rózsaszín cucc, ami olyan, mint a felvizezett szörp. Mintha Barbie lehányta volna a fehér kasmírpulcsimat.

– Mi ez a...? – kérdezem a végtelen bocsánatkérés közepette, ami úgy ömlik a lány szájából, mint láva a vulkánkitöréskor.

– Hi-C.<sup>5</sup> Úgy néztl ki, mint akinek jót tenne valami, ööö, erősebb – cincogja, aztán rögtön visszatér a folyamatos „bocsibocsibocsi”-hoz.

Elővesz egy összegyűrt papírzsepet a hátizsákjából, s pulcsitörölgetés közben mondom:

---

<sup>5</sup> A Coca-Cola egyik leányvállalata által gyártott gyümölcsös ital, vitaminban gazdag.

– Cam, csak hadd segítsek...

Akkor veszem észre, hogy Cam már elment. Ahol az előbb állt, most egy festmény van egy állványon – margaréták vagy tükörtojás. Vagy talán egy portré? Bárcsak ez lenne a legzavarosabb dolog a fejemben!

Szóval, ahelyett, hogy megkapnám iskolai karrierem második kérését is egyazon napon az elsővel, időben beérek bioszra. Majd gyorsan eljátszom a teli-a-hólyagom jelenetet, s megkérem Ms. Simpson, engedjen ki a mosdóba.

Fel-alá járok Pip szekrénye előtt, nem mintha bármi fogalmam lenne arról, mi folyik itt, de titokzatos párbeszédünkre alapozva azt gondolom, Cam csak ide tarthat.

De nem jön.

Fenébel!

„El fog szabadulni a pokol.” Mit értett ezen? Nyilvánvalóan aggódott a dolog miatt, ami Pip szekrényében van. Akkor mi lehet az? Fegyver? Drog? És még az emberi fej lehetőségét sem vettem el véglegesen.

Mindegy. Az sem érdekel, ha emberi fejről van szó. Meg kell tudnom.

Becsukom a szemem, néhányszor elismétlem, hogy „paralelepipedon”, de a szívem kalapálása elnyomja a hangomat.

– Mutasd Pipet! – mondom.

De nem jön semmi. Eltelik egy perc.

Kinyitom a szemem, s azt veszem észre, olyan erősen markolom a fából készült kijárási engedélyt, hogy a forgácsok kezdik szűrni a tenyeremet.

Ez nem működik.

Remek. Gyorsan szétnézek a folyosón, és mivel nem látok senkit, a lakatra teszem a kezem. Azt hiszem, az első szám a huszonnyolc volt. Aztán... tizenkettő? El kell kezdenem ginkgo bilobát<sup>6</sup> szedni.

És akkor meghallom.

Kaparó hang, mintha egy macska élezné a körmét. Először azt gondolom, biztos a szekrények mögötti teremből jön. De aztán a kaparászás felerősödik, és ónos döngétté válik.

Valami van odabent. Valami, ami él.

*Ez lehetetlen*, mondom magamnak. A kezem mégis ráfagy a lakatra. Valami azt súgja, Camnek igaza van, el fog szabadulni a pokol... ebből a szekrényből?

És ha igen, úgy néz ki, benne leszek.

Leejtem a kezem, hátrálok, s ahogy megfordulok, hogy elfussak, meghallom.

Egy hangot, egy suttogást. De nem olyan kedves-kis-jelentéktelen suttogást; sokkal inkább valami nem emberi pisszegést.

– *Engedj... ki... innen...*

---

<sup>6</sup> Ginkgófa, páfrányfenyő, kivonata szorongáscsökkentő hatású.